

Presos, malalts i presons

Durant aquesta setmana s'ha revifat la polèmica ja viscuda en anteriors ocasions sobre les repercussions que te l'instal·lació de la presó de Quatre Camins en els municipis del seu entorn. És clar. No tots els reclusos fomenten l'art com a mitjà d'expressió, de comunicació i fins i tot d'inserció. Els reclusos també viuen problemes dins el seu recinte i els manifesten com poden perquè se'ls faci cas. Els reclusos també pateixen aquesta malaltia del segle XX que tothom defugeix com la pesta. Quatre Camins pateix els mateixos problemes que pateix la nostra societat, amb l'agravament que la gent que habita allà dins és presa, és a dir, privada de llibertat, i exigeix que aquells que es cuiden de la seva custòdia, es cuidi també de les seves malalties, tant físiques com psíquiques. Aquests i d'altres són els problemes de Quatre Camins, que per pura proximitat arriben als municipis del voltant i deixen el seu ressó. Però en aquests dies la qüestió s'ha vist agreujada encara més, pel motiu que els cinc presos, malalts de la SIDA, que es van enfilar a la taulada de la Presó Model de Barcelona exigint una atenció sanitària adreçada per la seva malaltia, han estat traslladats a l'Hospital General de Granollers. El motiu que els hagin portat a Granollers i no a un altre lloc és precisament perquè els presos s'han de traslladar a un municipi proper a un centre penitenciari.

L'Ajuntament de Granollers ja ha fet públic un comunicat de queixa explicant que aquestes són les conseqüències d'una decisió presa sense abans fer un estudi d'impacte sobre el que podia representar pels municipis de les rodalies de Quatre Camins, l'ubicació d'aquesta presó.

Durant aquest dies la gent del carrer parla del tema, comenta si l'Hospital està preparat o no per atendre aquestes cinc persones, deixant entreveure comentaris els seus dubtes i les seves por. Tothom té por que la malaltia entri a casa seva, que la SIDA atrapi algun membre de la seva família o algun amic. I els comentaris van "in crescendo" fins a límits insospitats que arriben a rozar l'absurd. I tot és per la por. No és que volguin marginar a ningú, ni de paraules ni de fets, però el fet és que hores d'ara aquest reclusos són doblement marginats: pel fet de ser presos, ja que això vol dir que han fet alguna cosa penada per la llei, i pel fet de tenir la SIDA. Si fins ara la reinserció social ve sent una tasca difícil, ja que a vegades la mateixa societat rebutja a aquells que han estat delinqüents, ara encara serà més difícil, perquè de tots és sabut que les condicions sanitàries de les presons no ofereixen gaires garanties, i a més, molta de la gent que hi entra, acaba essent més drogadicte que no pas ho era abans de ser reclus. I la por i la desconfiança de la societat va augmentant cada vegada més cap a les persones que han estat internes d'una presó.

Aquest setmanari que durant uns mesos ha estat realitzant les tasques informatives tant bé com ha pogut, tanca de nou les seves portes per vacances, amb la promesa de tornar a sortir el més de setembre, encetant així una III època. A la tercera va la vençuda!

PlaçaGran

Crònica del Vallès Oriental

Edita
Premsa Vallesana

Caps de secció. Informació General: Llorenç Pascual. **Cultura:** Míriam Viaplana. **Esports i art:** Joan Sala Vila.

Redactors, corresponsals i col·laboradors: Montse Mir, Pilar Pereira, Josep Garcia, Lourdes Giménez, Ofèlia Roca, Joan Serrat, Jordi Riera, Salvador Montes, Lola Robles, Xavier Marí, Xavi Muntanya, Àlvar Maduell, Ruth Sala, Núria Arbea, Toñi Nieto, Joan Pujol, Pere Comas, Martí Parera, Pere Mateu, Juli G. Valls,

Josep Macià, Lourdes Cubells, Pere Valls, Josep Garrell, Esteve Sala i Joan Colomé.

Fotografia: Josep Garcia i Esteve Gironella.

Redacció, Administració i Publicitat: Roger de Llúria, 1 1r. - Tel. 870 47 09 (Dues línies)

Fax: 870 47 09 - 08400 Granollers

Fotocomposició: Edicatsa

Impressió: Editorial Gironina, S.A.

Dipòsit legal: B 332278

Distribució: Rafael Palomo

"Plaça Gran" és un setmanari plural que no ha de compartir necessàriament les opinions dels seus col·laboradors, que són atribuïdes únicament a les persones que les signen.

Europa enfront l'horitzó del segle XXI

—Marta Pons de Vall*—

El procés de construcció de la Comunitat Econòmica Europea s'ha caracteritzat sempre per la seva lentitud. Malgrat això, des de fa poc més d'un any, aquest procés sembla haver desembocat en un estat d'acceleració: al juny del 1989, a Madrid, el Consell Europeu va aprovar la Unió Econòmica i Monetària; al desembre del mateix any, a Estrasburg, va decidir l'obertura a l'Est; i el passat juny, a Dublín, va acordar transformar la Comunitat en "una unió de naturalesa política".

Fa tan sols un any, el Govern de la RFA es resistia a les negociacions sobre el Tractat de la Unió Econòmica i Monetària. Fa escasos mesos, el mateix Govern ha tret, conjuntament amb el Govern francès, una proposta per "accelerar la construcció política de l'Europa dels Dotze".

1990 no és solament l'any dels canvis de l'Est sinó també un any en el qual la CEE ha pres decisions trascendents sobre el seu futur. Evidentment, ambdós canvis no són independents. El nou context mundial, tant a nivell econòmic, polític com militar, planteja una sèrie de problemes ja que no poden resoldre's mitjançant accions unilaterals sinó únicament mitjançant una política comú. Per un altre costat, els avenços cap al Mercat Únic fan indispensable un nou pas en el procés d'integració europea. D'aquí la necessitat de la Comunitat de reforçar la seva posició internacional.

En la sessió especial del Consell Europeu de Dublín del 28 d'abril es va debatre la proposta del President Mitterand i del Cancellier Kohl sobre la Unió Política. En aquest context, el Consell Europeu va confirmar la seva clara voluntat de

que s'aconseguís aquesta Unió. La idea no és novedosa sinó que els Dotze han sabut relançar en un moment històric molt adequat el gran objectiu dels fundadors de la Comunitat Europea, com Schumann, Spaak i, sobretot, Monnet.

Una vegada examinades les propostes formulades pels Estats membres i la Comissió, el Consell Europeu reunit a Dublín el darrer 25 de juny ha decidit convocar una Conferència intergovernamental que començarà el 14 de desembre i que treballarà paral·lelament a la Conferència sobre la Unió Econòmica i Monetària.

Els objectius d'aquesta conferència es troben poc definits però en el substancial haurà de centrar-se en tres línies d'acció:

—garantir la legitimitat democràtica de la Comunitat.

—millorar l'eficàcia de la Comunitat i de les seves institucions, i

—consolidar la uniformitat i la coherència de l'actuació internacional de la Comunitat.

En primer lloc, és necessari garantir que el principi de responsabilitat democràtica subscrit per tots els Estats membres de la Comunitat sigui plenament respectat a nivell comunitari. La transferència de competències a la Comunitat i el corresponent increment de poder i responsabilitat de les seves institucions fan imprescindible un enfortiment del control democràtic. Això implica no tan sols un augment de la participació del Parlament Europeu en el procés legislatiu comunitari i una intensificació del control d'aquest Parlament sobre la posada en pràctica de les polítiques comunitàries, sinó també una intensificació del caràcter democràtic de les altres institucions, és a dir, del Consell i de la Comissió, que són les que

juguen el paper principal en el desenvolupament de la construcció europea.

En segon lloc, s'haurà de reexaminar el funcionament de les institucions europees per adequar la resposta de la Comunitat a la nova situació. Això significa una millora del procés de presa de decisions en el Consell i un reforç del paper executiu de la Comissió en relació amb l'aplicació de les polítiques comunitàries. Els mecanismes decisionals de les institucions comunitàries han d'adaptar-se a la nova dinàmica. L'Estat d'integració europea cap al que avancem exigeix que lentament s'abandoni la regla de la unanimitat en el procés decisional del Consell de les Comunitats per adoptar la regla de la majoria qualificada. Aquesta és l'única solució per evitar que un sol Estat membre pugui impedir la presa d'una decisió.

I darrerament, la Comunitat haurà de seguir una política exterior i de seguretat comuns que tingui en compte el mutu interès dels Estats membres. Per això es requereix per un costat, una integració dels aspectes econòmics, polítics i de seguretat de la política exterior, i per un altre, una solidificació de l'acció diplomàtica de la Comunitat respecte a països tercers en el context de les Organitzacions Internacionals i en altres foros multilaterals.

Amb tot, els projectes sobre la Unió encara es troben en un estat molt embrionari i encara persisteixen un gran nombre d'incògnites sobre el futur d'Europa. No obstant, el significat històric de la Cimera de Dublín no pot posar-se en dubte. Aquesta trobada pot definir-se com el punt de sortida cap a una nova Comunitat Europea.

Marta Pons de Vall
Foment del Treball Nacional

Viure la festa cada dia

—Josep Ll. Socías*—

Sovint esperem amb delit els dies de festa, potser perquè anem atapeïts de feina, o bé perquè els dies feiners només treballem les hores justes i després ens aclofem a la butaca amb el diari a la mà o per a veure el televisor.

Només "sabem" fer festa els dies de vacances o els caps de setmana. Però, ¿en sabem de debò? Fer festa, ¿és tan sols no fer res o atipar-se amb un bon arròs a la muntanya o veure un bon partit de futbol?.

Sabem prou bé que amb això no n'hi ha prou, i tots cer-

quem alguna cosa més que ens ajudi a donar sentit a la festa.

Per altra banda, el nostre treball —en molts casos— no és gratificant ni realitzador de la nostra manera de ser; per això fem una forta dissociació, gairebé esquizofrènica, entre el treball i la festa. Quanta gent que s'avorreix perquè no arriba a trobar-hi un sentit complementari!

¿Per què no ajuntar treball i festa? ¿Per què no fem quotidianament una mica de cada? Tenim, per exemple, una festa molt nostra com és Sant Jordi,

que és festa, però, alhora, un dia feiner. El llibre i la rosa fan que, en acabar la feina d'aquest dia, sortim al carrer per a obsequiar persones estimades amb aquests regals. Aquest és un bon exemple de la doble dimensió del que cada dia podem fer: treballar i fer festa. ¿Per què no ho fem cada dia?

En arribar al capvespre, en acabar el nostre horari feiner, ¿per què no celebrem amb goig la festa quotidiana en els nostres ambients, amb la nostra família, amb els nostres amics?

Josep Ll. Socías
de l'Àmbit Maria Corral